

**Antoninus Diana Panormitanus, Clericus Regularis, Doctor
Celeberrimus, Coram S. D. N. Alexandro VII. Episcoporum
Examinator, & Sancti Officij Regni Siciliae Consultor,
Coordinatus, Seu Omnes ...**

Diana, Antonino

Lugduni, M. DC. LXXX.

191. An qui dixit Confessario se apud eum confessionem generalem
facere velle, teneatur postea ei aperire omnia peccata mortalia? Ex p. 3.
tr. 4. re. 85. alias 86.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76393](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76393)

teri, sic etiam tenetur post confessionem factam. Ita Hurtado.

RESOL. CXCI.

An qui dixit Confessario se apud eum confessionem generalem facere velle, teneatur postea ei aperire omnia peccata mortalia? Ex part. 3, tr. 4. Ref. 85, aliis 86.

§. 1. Affirmativè respondent Victoria in Summa Sacram. 253. Ledesma in 2. p. 4. q. 8. art. 2. dub. 15. Ratio est, quia aliter faciendo, decipit Confessarium, qui Christi vicem gerit in re gravi. 2. Sed quia hic casus solet frequenter accidere, ideo negativam sententiam tenco cum Henriquez lib. 2. c. 12. n. 2. in glossa littera D. & aliis communiter, quia quamvis ita dicendo mentiatur, id parum refert quoad hanc obligationem. Absolutè enim non tenetur in ea confessione omnia dicere, nec dari præceptum potest etiam Papale, justè obligans in hoc casu ad omnia dicenda, nec fallit in re, quæ per se pertinet ad forum hujus judicis, ac proinde falsum est, dicere illum fallere Confessarium in re gravi, pertinente ad suum judicem. Si verò cum id Confessario dixit, habebat revera intentionem confitendi omnia peccata: hoc non obstante non tenetur omnia dicere, quia potest postea mutare voluntatem suam, unde non sunt audiendi Victoria, & Ledesma ubi supra.

RESOL. CXCII.

Si quis incidit in peccatum, & non vult Confessario manifestare, tunc illud commississe, sed cum illo fecit confessionem generalem, & inter alia peccata prius confessâ confitetur etiam illud ultimum peccatum post ultimam confessionem perpetratum; quaeritur, an hoc facere possit?

Ex quo deducitur, quod penitens non tenetur in confessione dicere se tale peccatum commississe post ultimam confessionem, nisi ob aliquam circumstantiam mutentem speciem necesse sit hoc explicare. Ex p. 3. tract. 4. Ref. 62.

§. 1. De hoc casu olim interrogatus fui, & magna dissentio inter multos extitit, & negativè respondendum videtur, quia in tali casu notabiliter variatur judicium Confessarij, nam putat illud peccatum jam fuisse olim clavibus subiectum, & absolutum.

2. Sed affirmativa sententia videtur tenenda ex casu simili, quem docet Bonacina de Sacram. disp. 5. q. 5, sect. 2. punct. 2. §. 3. diff. 4. n. 5. ubi ex Sanchez, & Coninch probat penitentem in confessione non teneri dicere se tale peccatum commississe post ultimam confessionem, nisi ob aliquam peculiarem circumstantiam mutantem speciem, necesse sit hoc exprimere. Sicut enim sciens, vel dubitans se tale peccatum confessum fuisse, non tenetur sub mortali dicere se aliàs confessum fuisse, vel dubitare an tale peccatum confessus sit. Ita qui commisit aliquod peccatum, non tenetur dicere, se tale peccatum post ultimam confessionem commississe, nisi adsit aliqua peculiaris circumstantia. Ita Bonacina, & ex quibus affirmativè resolvitur casus propositus. Ad argumentum contrarium respondetur, in tali casu non variari notabiliter, sed parum judicium Confessarij, & penitens faciet majorem penitentiam, quam Confessarius imposuit.

Tom I.

RESOL. CXCIII.

An in confessione generali quis debeat explicare, quod peccata commissâ post ultimam confessionem non sunt amplius confessâ?

Et obiter notatur ad hoc ut jejunium naturale frangatur in ordine ad sumptionem Eucharistia requiratur nutritivum esse id, quod editur. Ex p. 11. tract. 6. ex Misc. 6. Ref. 22.

§. 1. Affirmativa sententia deducitur ex his, quæ docet novissimè nominatim contra me Thomas Hurtadus Var. tom. 2. tr. 7. c. 5. ref. 9. n. 99. ubi sic asserit: Infertur quartò; Penitentem non posse in Sacramento Penitentia: uti æquivocatione, amphibologia, aut vocum restrictione mentali, occultatione ve veritatis, est indubitatim apud omnes, cum enim Tribunal illud purè spirituale & veridicum sit, nihil debet esse in ore quod non sit in corde, aut in corde quod non sit in ore. Hoc enim est quod desiderabat Regius Propheta in Psalm. 50. Penitentiali, dum exposcebat à Domino dicens: Cor mundum crea in me Deus, & spiritum rectum in nova in visceribus meis. Qua autem ratione esse potest mundum cor, & spiritus rectus, dum adest displicitas cordis, & veritatis occultatio, aut vocum mentalis restrictio? Unde omnino falso dixit Diana p. 3. tr. 4. de Sacram. ref. 62. asserens quod si quis incidit in peccatum, & non vult Confessario manifestare tunc illud commississe, si faciat cum illo confessionem generalem, poterit inter alia peccata prius confessâ, etiam illud ultimum peccatum non confessum confiteri, sine eo quod dicat non confessum fuisse. Hoc inquam, ex se patet quam falsum sit, quia confessio Sacramentalis, ut est de fide, fit per modum judicij, in quo Confessor ut Judex sententiam fert contra penitentem, secundum ea quæ ipse de seipso, seipsum accusando dicit; atqui adversa omninò est sententia de delicto quod remissum est, & pro illo reus manet obligatus ad pœnam duntaxat temporalem, & pecuniariam, ac est illa quæ fertur de delicto, quod meretur pœnam æternam, & capitalem, quale est peccatum mortale non confessum, & nunquam subiectum clavibus: ergo istud non confessum inter alia confessâ tite confiteri nequit, nisi dicat non esse confessum. Hucusque Hurtadus.

2. Sed licet hic Auctor, sit vir quidem doctissimus, & cui multum debent Professores Theologiæ moralis, tamen aliquando poterat magis modeste se habere in censurandis, & refellendis aliorum Doctorum opinionibus; ut patet legentibus ejus opera; ideo non obstantibus ea, quæ superius ipse dicit, non recedo ab opinione, quam probabiliter docui, & quam me citato docet, & multis argumentis tuetur Eminentissimus Cardinalis Lugo de Sacram. Pœnit. disp. 16. sect. 2. §. 1. à n. 46. usque ad n. 56 & me citato Hermannus Busenbaum in Medulla Theol. mor. lib. 6. tr. 4. c. 1. dub. 1. n. 1. & me citato Leander de Sacrament. tom. 2. tract. 5. disp. 5. q. 23. & me citato Longhus in tabulis Sacramentorum, tab. 2. cap. 12. n. 45. quibus etiam adde novissimè Pasqualigum in Theol. Sacram. tom. 2. disp. 83, sect. 6. num. 40. & me citato Martinum de San Joseph in mon. Confess. tom. 1. lib. 1. tr. 8. de Pœnit. num. 13. ubi sic ait: Uno cometoio un pecado grave, para ocultar al Confessor, que era de la confession pre-sente, confesso se genetalmente, y entra los pecados de la vida passada, confesò el ultimo: es muy probable, que pudo hazerlo assi, porque na die esta obligado à dezir, que los pecados que confessa, son cometidos

Quæ hæc est Ref. anrecedens à principio.

Sup. hoc in Resol. not. præmittæ. §. 2. à lin. 4. & in aliis ejus annot.

T metidos